

Tvivl i saa Henseende, henviser jeg ham til de Bemærkninger, hvormed jeg led- sagede Lovforslaget ved dets Forelæggelse for det andet Ting, dels i selve Lovforslaget, dels i min Tale i det andet Ting. Det vil deraf fremgaa, at Grunden *ikke* var den, at der føltes Trang — heller ikke fra min Side — til nogen Forandring i det en Gang vedtagne og stadfæstede Lovforslag. Ganske vist indeholder det ingen- lunde alt, hvad jeg kunde ønske af en Retsplejereform — det behøver jeg sikkert ikke nærmere at udvikle —, men de Om- stændigheder, der gjorde, at jeg sammen med mit Parti i Fjor resignerede og tog imod de i og for sig saare betydningsfulde Fremskridt, som Lovforslaget byder, fore- ligge jo nemlig endnu. Den Modstand, som disse videregaaende Krav mødte i Fjor, ville de — derom kan der jo ingen Tvivl være — møde igen i Aar. Det er altsaa ikke for at opnaa disse principielle Forbedringer i Lovforslaget, at Forelæ- gelsen i Aar er sket. Alligevel har jeg selvfølgelig benyttet Lejligheden til at foreslaa saadanne Smaaændringer, væsent- ligt af redaktionel Natur, hvorom jeg paa Forhaand kunde tænke mig, at de ikke vilde møde Modstand fra nogen Side. Det har jo ogsaa bekræftet sig i det andet Ting, i alt Fald for de allerfleste af de Ændringer, jeg havde foreslaaet. Under Forhandlingen i det andet Ting fremkom der Ønske om nogle flere Ændringer af samme Sort, indenfor samme Ramme, og dem tog jeg saa med. Hvilke disse 20 til 30 Ændringer i det hele ere, skal jeg ikke her trætte det høje Ting med at opregne; de findes jo dels i Bemærkningerne til det oprindelige Forslag, dels, for saa vidt an- gaar dem, der blev stillede til anden Be- handling, i Landstingstidende Sp. 152—53, og for saa vidt angaar den enkelte Æn- dring, jeg stillede til tredje Behandling, Sp. 157. Jeg har ikke, siden Lovforslaget blev endelig vedtaget i Landstinget, fundet andre eller flere Ændringer indenfor samme Ramme og kan altsaa for saa vidt anbefale Lovforslaget til uforandret Ved- tagelse her i Tinget. Skulde man imid- lertid her i Tinget have fundet eller under Behandlingen finde Ændringer af lignende Natur som dem, jeg har foreslaaet og Landstinget vedtaget, kan jeg naturligvis ikke have noget imod, at man bringer dem frem og indfører dem i Lovforslaget.

Derimod tillader jeg mig ganske vist at tilraade det høje Ting ikke at gaa videre, ikke at søge at tilbagevinde de principielle Forbedringer, som man fra en

eller anden Side i Fjor eller under tidli- gere Behandlinger af Lovforslaget havde ønsket, men den Gang frafaldt, og som der dog heller ikke nu er nogen Udsigt til at faa endelig vedtagne. Jeg kommer herved til det Svar, som jeg har lovet det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe), overfor de Krav, som han allerede ved Begyndel- sen af indeværende Samling fremsatte til den Revision af den foreliggende Sag, som ogsaa han krævede. Jeg sagde ved Finans- lovens første Behandling, at jeg fandt det rigtigst at vente med at komme ind der- paa, til det da af mig i Landstinget fore- lagte Forslag kom herved. Det er jo det, der nu sker, og det Tidspunkt er da kom- met, hvor jeg skal give det ærede Medlem mit Svar paa de Fordringer, han stillede, og som jeg erkender ikke ere opfyldte ved dette Forslag.

Det ærede Medlems Standpunkt i saa Henseende var mig dog ikke ganske klart, og er det endnu ikke. Det, det ærede Medlem under Forhandlingerne om For- slag til Beslutning den 2. Oktober i Aar krævede, var jo — det findes i Folketings- tidende Sp. 125 —, at man skulde „fjerne de Bestemmelser af denne Lov, der bære det aabenbare Præg af Forbryderen som deres Ophav“. Jeg skal straks komme til- bage til dette, men først fremhæve, at det ærede Medlem senere synes at have taget et andet Standpunkt, idet han nemlig un- der Finanslovens første Behandling, hvor han kom tilbage til Sagen — det findes Sp. 372 —, krævede „de Forandringer, som Partierne maatte kunne være enige om“, og senere paa samme Spalte „de Ændringer, som alle Partier maatte kunne enes om“. Det er jo noget andet, ganske simpelt af den Grund, at det ærede Medlem sikkert ikke vil faa ret mange til at enes med sig i det Synspunkt, han først fremhævede, nemlig at der i dette Lovforslag overho- vedet skulde findes Bestemmelser, som bære „Forbryderens Præg“. Det ærede Medlem kan jo i saa Henseende — det gaar jeg da ud fra — ikke have tænkt paa saadanne Bestemmelser, som kunne være udsprunget af mere eller mindre forbryderiske Bevæggrunde hos den forrige Justitsminister. Thi vi have dog ikke stemt og kunne ingen Sinde stemme over Bestemmelser i Lovforslag under Hensyn til hverandres Motiver eller Bevæggrunde. Ligesom vi ikke i Fjor stemte for noget Punkt i dette Forslag i Henhold til de Be- væggrunde, den daværende Minister havde til at stille Forslag, de være nu af den ene eller den anden Natur, lige saa lidt kan jeg tænke